

Van a magyar irodalomnak egy közepesen jól ismert verse, melynek címzettje egy bizonyos "kis Kató". (Eloolvasható pl. itt: <http://mila60.blogspot.hu/2008/10/heltai-jen.html>). Az alábbi versike ennek másik (nem a "Katózós") változata.

(Megjegyzendő, hogy ezen írás nem sokkal a benne említett email érkezése után keletkezett, vagyis még jóval Mónika tanszéki munkába állása előtt. Az utolsó sorok ennek tudatában értelmezendők és semmilyen módon nem utalnak az ő munkájára.)

AZ ÜGYEINKNEK ...

Az ügyeinknek azon része,
Mely túlnyomónak mondható,
Kata kezein ment keresztül,
S ez mindenkinek így volt jó.

Teremprobléma, japán szállás,
Bármilyen elintéznivaló,
Katának mondtuk, vagy megírtuk,
És nem kellett rá már több szó.

Ha meg néha olyasmi akadt,
Mi tényleg gondnak mondható,
Akkor derült csak igazán ki,
Hogy Katával dolgozni jó.

Mert ügyintézők azon része,
Mely túlnyomónak mondható,
A megoldást is várta volna,
Nemcsak annyit, hogy "Baj van, óh..."

Mi Katának elpanaszoltuk,
Hogy ez vagy az miért nem jó,
S ő percek alatt rendbe tette,
Mit nem kedvelt egy oktató.

Jött egy email, hogy nyugdíjba megy,
Ez lesújtónak mondható,
Még szerencse, hogy velünk marad
Kata testvére, Ildikó.

Mert különben mi maradna meg?
Ezt tudja minden oktató:
Az ügyeinknek azon része,
Mely túlnyomónak mondható.